

N:o 102.

Af herr **Liss Olof Larsson**, om förhöjning af bränvinstillverkningskatten och införselsafgiften å sprithaltiga varor m. m.

Under förra sammanträdet af innevarande års Riksdag väcktes i denna kammare ett förslag, gående ut på att all tillverkning och försäljning af destillerade alkoholhaltiga drycker för andra än medicinska och tekniska ändamål skulle efter högst 20 års förlopp varda helt och hållet förbjuden.

Detta välmenta förslag, som jag för min del gerna skulle understödja, har dock, efter hvad erfarenheten gifver vid handen, så ringa utsigt att kunna tillvinna sig Riksdagens bifall, att jag vågar framställa ett annat förslag i samma syfte, nemligen syftet att understödja nykterhetssträfvandena i vårt land.

Flera förslag kunna väl framställas, hvilka hvar för sig skulle befrämja nykterhetssträfvandet, men ett af de mera verksamma, som tillika är lätt att genomföra, är rusdryckernas fördyrande — en åtgärd dessutom, mot hvilken ingen befogad anmärkning synes mig kunna göras, då man väl icke rimligtvis kan räkna spritdrycker till en nödvändighetsvara, och denna skatt alltså är helt och hållet frivillig af dem, som begagna rusdrycker.

Jag vågar alltså föreslå,

att den nuvarande bränvinstillverkningskatten 40 öre per liter måtte höjas till 60 öre per liter, och att nu stadgade afgifter vid införsel af sprithaltiga varor jemväl måtte höjas med 50 procent.

Då kommunalskatterna, i synnerhet på landsbygden, stigit på ett förfärande sätt och hota att än ytterligare stegras i följd af den allt mer tilltagande nöden och eländet såväl bland arbetare som näringsidkare, måste man se till om icke någon hjälp kan lemnas kommunerna. Rätteligen borde all den inkomst, som uppkommer för rättigheten att tillverka en vara, hvilken i regeln skapar endast nöd och elände, tillkomma kommunerna, hvilkas pligt det är att försörja dem som fallit offer för denna varas missbruk, men svårligen kan statsverket, som olyckligtvis länge räknat bränvinsskatten som en bland sina mest betydande inkomster, nu afstå från densamma. Deremot anser jag, att den inkomst, som uppkommer genom den förhöjning i tillverkningskatten, jag här ofvan föreslagit, icke bör tillfalla staten, som derigenom än ytterligare skulle göras beroende af bränvinstillverkningen eller rättare af bränvinssuperiet, utan bör den inkomst som deraf uppkommer, sedan den liksom den öfriga bränvinstillverkningskatten inlevererats till statskontoret, fördelas mellan alla rikets kommuner efter folkmängd, till en välbehöflig hjälp i och för deras kommunala behof.

Jag hemställer derföre att Riksdagen, under förutsättning att mitt här ofvan gjorda förslag bifalles, måtte besluta,

att af den inflytande bränvinstillverkningskatten en tredjedel fördelas emellan landets samtliga kommuner efter folkmängd.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 11 maj 1887.

Liss Ol. Larsson.
